

SPRÁVNĚ NEBO ŠPATNĚ?

- 1 Sancherib byl jeden za dvanácti Jákobových synů.
- 2 Za Žalmy následuje kniha Přísloví.
- 3 Jozue nesměl vstoupit do zaslíbené země.
- 4 Marek byl jeden ze dvanácti Ježíšových učedníků.
- 5 Saduceové byli křesťané, kteří žili v Římě.
- 6 Priska a Akvila byli manželé.
- 7 Abšalóm byl synem krále Achaba.
- 8 Abrahámův otec se jmenoval Terach.
- 9 O banánech není v Bibli vůbec zmínka.
- 10 Démos byl jeden z nejspolehlivějších Pavlových spolupracovníků.
- 11 Král Darjaveš nechal vhodit Daniele do lví jámy, aby ho usmrtil, ale nakonec se radoval, že se mu nic nestalo.
- 12 Bášanský král Óg byl pověstný trpasličím vzrůstem.
- 13 Ke stavbě babylonské věže se používaly pálené cihly a asfalt.
- 14 V Bibli je zpráva o tom, že Pavel měl synovce.
- 15 Když Zacheus uvěřil v Ježíše, rozhodl se dvojnásobně odškodnit ty, které ošidil.
- 16 Géchazí byl pomocníkem proroka Elijáše.
- 17 Besaleel a Oholiab byli dva ze soudců Izraele.
- 18 Pavel děkoval Bohu, že šťastně došel ke Třem hospodám, kde se setkal s věřícími.
- 19 V Kafarnaum uzdravil Ježíš nemocnou setníkovu dceru.
- 20 Při útěku od svého tchána Lámana, odcizil Jákob jeho bůžky.

1 - ŠPATNĚ, BYL TO ASYRSKÝ KRÁL (2 KRÁL 19,36), **2** - SPRÁVNĚ, **3** - ŠPATNĚ, POD JEHO VEDENÍM TAM IZRAELCI VEŠLI (MOJ 31,79), **4** - ŠPATNĚ, ZAČAL SPOLUPRACOVAT NEJPRVE S PAVLEM A BARNABÁŠEM (SK 12,12; 15,37), **5** - ŠPATNĚ, BYLA TO ŽIDOVSKÁ SEKTA, JEJÍŽ ČLENOVÉ PŘÍSNĚ LPĚLI NA MOJÍŠOVÝCH KNIHÁCH A BYLI OVLIVNĚNI HELÉNISMEM (SK 5,17), **6** - SPRÁVNĚ (SK 18,1-2), **7** - ŠPATNĚ, BYL TO SYN DAVIDŮV (2 SAM 3,3), **8** - SPRÁVNĚ (1 MOJ 11,26), **9** - SPRÁVNĚ, **10** - ŠPATNĚ, DÉMOS PAVLA OPUSTIL (2 TIM 4,10), **11** - SPRÁVNĚ (DAN 6,22-26), **12** - ŠPATNĚ, BYL TO POSLEDNÍ PŘEDSTAVITEL KMENE OBRŮ (5 MOJ 3,11), **13** - SPRÁVNĚ (1 MOJ 11,3), **14** - SPRÁVNĚ (SK 23,16), **15** - ŠPATNĚ, ROZHODL SE ODŠKODNIT ČTYŘNÁSOBNĚ (LUK 19,8), **16** - ŠPATNĚ, BYL POMOCNÍKEM ELIJÁŠOVA NÁSTUPCE ELIŠI (2 KRÁL 4,11), **17** - ŠPATNĚ, BYLI TO DVA ŘEMESLNÍCI, KTEŘÍ PRACOVALI NA BUDOVÁNÍ STÁNKU (2 MOJ 36,1), **18** - SPRÁVNĚ (SK 28,13-15), **19** - ŠPATNĚ, UZDRAVIL TAM SETNÍKOVA SLUHU (MAT 8,5), **20** - ŠPATNĚ, BŮŽKY ODCIZILA RÁCHEL (1 MOJ 31,19,30-35)

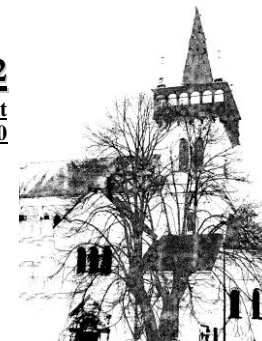
HŘIVNA

říjen - listopad 2012

2012 / 22

www.farnost.semily.net
administrátor farnosti - tel. 739 909 500

mše sv. se konají v kostele v Semilech (KO), v kapli na faře v Semilech (KA), na Koštofranku (KK), v domově důchodců (DD), v Chuchelně (CH), v Tatobitech (TT), v Loukově (LK) nebo v Roprachticích (RP)

Přehled bohoslužeb v našich farnostech od 29.10.2012 do 11.11.2012

den	hod.	úmysl
29.10.	pondělí KA 18:00	na úmysl
30.10.	úterý KA 18:00	za zemřelého Františka Vatulika
31.10.	středa TT 17:00	na úmysl
01.11.	čtvrtek	Slavnost Všech svatých
	KA 8:00	za farníky
	KK 18:00	za zemřelého Jiřího Jandu
02.11.	pátek	Vzpomínka na všechny věrné zemřelé
	KA 8:00	na úmysl sv. Otce
	KK 18:00	za ☩ rodiče Marii a Juraje Rantovy, za ☩ syna Josefa s manželkou, za ☩ dcery Pavlu a Marii s manžely, za ☩ zetě Josefa Plevu
03.11.	sobota	
	KK 8:30	za duše v očistci
	DD 13:30	za farníky
	KA 18:00	za zemřelou Kamilu Zábavčikovou
04.11.	neděle	31. NEDĚLE V MEZIDOBÍ
	KO 8:30	za zemřelého Jaroslava Dolenského
	TT 10:00	na úmysl
	CH 15:00	na úmysl
05.11.	pondělí	-----
06.11.	úterý KA 18:00	za manžele Tichých a děti
07.11.	středa KA 8:00	za zemřelé rodiče Masničákovy a děti
08.11.	čtvrtek KA 8:00	za zdraví a Boží požehnání pro sestru Stanislavu
09.11.	pátek	Svátek Posvěcení lateránské baziliky
	KK 10:00	na úmysl
	KO 18:00	za Terezii a Františka Šulcovy a děti
10.11.	sobota KA 18:00	za zemřelého Kamila Šupolika
11.11.	neděle	32. NEDĚLE V MEZIDOBÍ
	KO 8:30	za zemřelého Bohuslava Plichtu
	TT 10:00	na úmysl

Svátost smíření (v Semilech na faře)

pondělí	29.10.	15:00 - 18:00
úterý	30.10.	15:00 - 18:00

Otevření kostela na Koštofranku

čtvrtek	1.11.	15:00 - 18:00
pátek	2.11.	15:00 - 18:00
sobota	3.11.	09:00 - 12:00 15:00 - 18:00
neděle	4.11.	15:00 - 17:00

neděle 4.11. první neděle v měsíci - při mši sv. v 8:30 sbírka na Koštofrank

Odpustky pro duše v očistci

1. a 2. listopadu je možno při návštěvě kteréhokoli kostela získat plnomocné odpustky, přivlastnitelné pouze duším v očistci. Kromě tří obvyklých podmínek (svátost smíření, sv. přijímání a modlitba na úmysl Svatého otce) je podmínkou pomodlit se při návštěvě kostela modlitbu Páně a vyznání víry. Od 1. do 8. listopadu je možno získat po splnění tří výše uvedených podmínek denně plnomocné odpustky, přivlastnitelné pouze duším v očistci, navštíví-li někdo hřbitov a pomodlí se tam za zemřelé. V ostatních dnech lze takto získat odpustky částečné.

Dekret apoštolské penitenciárie

Apoštolská penitenciárie vyhověla žádosti Dominika kardinála Duky OP, arcibiskupa pražského a předsedy České biskupské konference a dovolila pro větší dobro věřících, kteří ze závažných důvodů nebudou moci navštívit hřbitov ve dnech uvedených v Enchiridionu odpustků, t.j. od 1. do 8. listopadu, aby na území českých a moravských diecézí bylo možno získat plnomocné odpustky přivlastnitelné duším v očistci při návštěvě hřbitova a za splnění obvyklých podmínek

již od 25. října.

Toto dovolení bude platit po dobu sedmi let (do roku 2019).

P. Mgr. Stanislav Příbyl CSSr, generální vikář

JE TO PLOD ZEMĚ A PLOD LIDSKÉ PRÁCE

Je neděle večer. S našimi třemi malými dětmi jsme si zapálili svíčku a popijíme čaj. Řeknete si – no, dobře, to je pěkné, když se rodina sejde. Jenomže... ta svíčka je z misijního jarmarku a má na sobě červený nápis MISSIO, na zápalkách čteme „zapalte svá srdce pro misie“ a čaj uvařil náš šestiletý synek z šípků, které jsme jedno pěkné zářijové odpoledne trhali s Veselou společností kousek nad městem.

Šípky se pak po rodinách nasušily, děti na faře je balily do malých sáčků, psaly na ně popisky a spolu s dalšími šesti druhy sušených bylinek prodávaly o Misijní neděli před kostelem.

Naše děti si koupily jeden balíček šalvěje, jeden máty a jeden šípků. A také misijní růženec a ten, jakožto nový, bylo potřeba vyzkoušet. A tak nás Vašík odpoledne prosil,

jestli bychom se ho nemohli večer společně pomodlit a že by nachystal čaj. To se nestává každý den.

Plodům misii ve světě věřím, ale ty domácí zakouším – jsou plné radosti a pokoje. Takové zvláštní radosti a zvláštního pokoje. Díky, Bože.

Děkujeme vám všem, kdo jste se jakýmkoliv způsobem zapojili do Misijní neděle. Z vaší štědrosti v pokladničkách misijního jarmarku děti napočítaly 6 194,- Kč, ostatní dary vyčísitelné nejsou. Peníze jsme zaslali na Papežská misijní díla. Děkujeme a přejeme vám, abyste zakoušeli sílu Dobrých Darů, které jsou proměňovány.

Za Veselou společnost Kl. A. Svobodová

JAKÉ TO BUDE POTOM?

Dobrý známý mé matky, zbožný člověk, řekl bezprostředně před svou smrtí – jako zvědavé dítě: „To jsem ale zvědav, jak to po smrti bude vypadat.“ Jak věčný život vypadá, to už nechme na Bohu. Lidské představy zde jistě nestačí.

Ježíšovy výroky o tom, co bude po smrti, jsou plné krásných zaslíbení. Mluví o „královské svatební hostině“, na kterou jsme pozváni, o „domě svého Otce“, kde je mnoho příbytků a kam on jde před námi, aby nám „připravil místo“, protože chce, abychom i my byli tam, kde je on.

Tam, odkud se Ježíš, oslavený Boží Syn, vrátil po svém pozemském životě a po svém vykupitelském díle, tam musí být krásně, nádherně. Jinak tomu nemůže být. Ale jaké to tam bude? Nejsme také napjati, jaké to tam bude?

Náš pozemský život je jistě jedinečnou, neopakovatelnou šancí, jak sloužit Bohu i našim bližním, a tím i šancí, jak se setkat s Bohem, Pánem a Soudcem našeho života. Máme si to velmi vážně uvědomovat a svědomitě toho využívat.

A v průběhu našeho života v nás má stále víc a víc vzrůstat radost a napětí z toho, že budeme smět patřit na Boha tváří v tvář a být s ním potom navěky. *(P.Gottfried Prinz)*

MÁTE STRACH ZE SMRTI?

Má otázka Matku Terezu překvapila. Na okamžik se mi zadívala do očí, a pak se nahlas rozesmála. „Ne, vůbec,“ prohlásila. „Umřít znamená vrátit se domů. Copak máte strach vrátit se domů ke svým drahým? Okamžik smrti nedočkavě očekávám.“

Tam nahoře najdu Ježíše a všechny lidi, kterým jsem se v tomto životě snažila dát lásku. Sejdu se tam s dětmi, které jsem se pokoušela zachránit a které mi umřely v náručí a považovaly mě přitom za svou maminku.

Najdu tam všechny chudé, kterým jsem pomohla, umírající, kteří vydechli naposledy v domě, který jsem pro ně v Kalkatě postavila. Budou tam prostě všichni lidé, kteří mi na této zemi byli drazí. Takže to bude nádherné setkání, nemyslíte?“

Oči se jí při těch slovech třpytily překvapivým klidem a štěstím. Mezitím jsem dosnídal. Matka Tereza sklídila nádobí na ták a stáhla ze stolku ubrus, který předtím rozprostřela. Ve dveřích se objevila mladá sestra a Matka jí ták podala. „Tak a teď se můžeme vrátit k rozhovoru, který jsme posledně přerušili,“ řekla.

(Z knihy Renzo Allegriho: Matka chudých)

Masu vévodilo kuřecí na nejrůznější způsoby. Na zapití zde byla Pepsi, Mirinda, 7up, případně čaj a kafe. Potkal jsme zde spousty svých spolužáků - a snad již mohu říci – i svých kamarádů. Vedle toho jsem poznal několik mladých koptů, vesměs všichni umějí naprosto skvěle anglicky, navštěvují káhirské univerzity, jsou moderně obličaní a jejich úsměv na tváři, jakoby oznamoval: máme radost, že jste zde, že se Vám Egypt líbí,

že nás takto podporujete! Po hodině nenucených konverzací, s plnou pusou egyptských dobrot jsme se začali odebrat k domovu, několikrát jsme se zastavovali, abychom se rozloučili - s některými (k pobavení všech) i několikrát. Nakonec bylo kolem deváté hodiny a my vyrazili. První nápad vzešlý od kluků z Ugandy zněl: pojedeme taxíkem. Rezolutně jsem začal protestovat... bylo po mém. Zažívali jsme večerní atmosféru Káhiry!

Svatý Daniele Comboni, doprovázej svými modlitbami své následovníky misionáře do Afriky, a prosím přimlouvej se i za Semilany, vždyť i oni ze země s dlouhou křesťanskou tradicí potřebují novodobé misionáře!

Váš i Kristův poutník k Nilu, Lukáš

Obraz sv. Daniele Comboniho z kaple v Dar Comboni.

Z VRABČÁKU K NILU

Díl sedmý: Oslava sv. Daniele Comboniho v kostele Cordi Iesu

Dne 10. října si církev připomíná památku zakladatele comboniánské misionářské rodiny svatého Daniele Comboniho (1831-1881). Než vám vyličním jeho osud, což bude tématem některého z příštích dopisů, pokusím se popsat liturgickou slavnost, které jsem byl svědkem v centru Káhiry. Tato liturgická slavnost byla z praktických důvodů přeložena ze středy 10. října na pátek 12. října 2012 a konala se v kostele Cordi Iesu na slavné ulici faraóna Ramsese (Šari´ Ramsis).

Od mého ostrova Zamálek to není daleko. Obě cesty jsem šel pěšky, když jsem vždy po cca 25 minutách byl na místě. Již tato pěší cesta po „třídě 26. července“ (Šari´ Sitta Wi-´Ašrin Julju) stojí za to. Nad hlavami pěších se klene nad-úrovňová silnice. Sloupy, které tuto silnici nesou, jsou pomalovány barvami egyptské vlajky, tedy červenou, bílou a černou. Pod nimi na chodnicích se střídají prodavači všech možných cetek, báječných arabských chlebů, své místo tu má i pekařství, rybářství, prodavači látek, koberců, ošacení. Občas na vás doslova vybafne zbrusu moderní obchod s mobilními telefony síť Vodafone. Většina pěších nechodí po chodnících, ale po silnici, nejen z toho důvodu všechny auta troubí, aby vás na sebe upozornili. Mezi nimi kličkují motorkáři. Když jsem směřoval na liturgickou slávu, kousek před kostelem jsem musel nejprve podejít další navazující nad-úrovňovou třídu pojmenovanou po úspěchu v arabsko-izraelské válce v roce 1973 s oficiálním názvem „Most 6. října“ (Kubri 6 Uktubar), poté jsem musel přejít velice frekventovaný dopravní uzel na náměstí Midan El-Es´af. Pak jsem zabočil doprava a před Nejvyšším soudním dvorem a kolem Entomologického muzea došel ke slavnému kostelu Nejsvětějšího Srdce Ježíšova (Cordi Jesu Sacrum).

Kostel je zajímavý právě tím, že jeho počátek je spjat se samotným Danielem Combonim. Ten ho koncipoval i s jistým záměrem, které mělo být místem pro přípravu a aklimatizaci misionářů dále pokračujících do Jižního Súdánu. Dnes zde stojí kostel nový, který v r. 1930 nahradil původní. Dodnes je kostel centrem mnoha pastoračních aktivit činných comboniánů. Vedle kostela ční vysoko-podlažní budova, ve které hned několik pater patří comboniánům. Mají zde i jistý druh koleje pro studenty. Spousty mých spolužáků bydlí právě zde.

Když jsem se ke kostelu blížil vítala mne zvonice. Je poměrně vysoká a zdaleka viditelná. Z průčelí kostela vystupují mohutné polosloupky, které pomyslně nesou nejen střechu, ale i překlad na kterém je obrovitými písmeny napsáno: „Cordi Iesu Sacrum“. Abych řekl pravdu vnitřek kostela mne tolik nezaujal, oproti specifitějšímu interiéru sv. Josefa. Uvnitř si mnohem více připadáte spíše než v Egyptě, jako někde v Itálii. Není se ani čemu divit, je tu mnoho nástěnných maleb od italských umělců a části stěn jsou obloženy italským mramorem. Na klenbě v presbytáři je umístěna velká nástěnná malba sedícího Krista nad nímž v nebi shlíží Bůh Otec a na modré obloze letí holubice, jako Duch svatý. Z presbytáře však nejvíce zaujme paprskovitý rám klasického zobrazení Krista s hořícím trním korunovaným srdcem. Každý pozlacený paprsek je delší než samotný obraz. Celé zobrazení tak spíše připomíná obrovitou monstranci, která je zavěšená nad presbytářem.

Slavnost měla začínat v šest hodin večer. Přišel jsem kolem 17:45 a začal vnímat atmosféru. Na každé lavici byl připravený program. Brožurka byla zleva v italštině, francouzštině a angličtině, vč. liturgických čtení. Zprava pak v arabštině. Z ozdobeného

kostela mne nejprve zaujal presbytář. Zde bylo spousty barevných vylepšení umocňujících slavnostní atmosféru. Po pravé straně obětního stolu stál ambon, tedy stoleček odkud se čte z Bible. Byl přehozen žlutou batikovanou látkou s červenými motivy, mezi nimiž čnělo vyobrazení sv. Daniela. Na levém rohu obětního stolu byla opět batikovaná látka tentokrát s červeným podkladem a různými skvrnami a pravidelnými i nepravidelnými obrázky. Tato látka byla jen tak ležerně přehozena přes jeden roh a pokračovala na lavici, která stála před obětním stolem. Na ní byl glóbus a fotka sv. Daniela. V hlavní lodi kostela po levé straně bylo roztahovací plátno před kterým byl notebook a projektor.

Úderem blíže neurčených minut po šesté se ujala slova sestra comboniánka, která stála před promítacím plátnem, přivítala nás arabsky a italsky a oznámila, že bude následovat modlitba za misie a misionáře spolu s promítáním fotek ze společenství mladých. Pochopitelně notebook začal zlobit a tak se modlitba za misie asi natřikrát přerušila, aby se promítaly ty správné fotky. Zatím jsme všichni seděli. Kostel byl naplněn lidmi nejrůznějších barev pletí, národností, jazyků. Účast byla doslova hojná.

Po asi 20-ti minutách před-programu bylo promítání ukončeno. Vše nasvědčovalo tomu, že začne liturgická slavnost. V jednu chvíli se zazvonilo, lidi se postavili... a nastalo veliké ticho! Po několika desítek vteřin se lidi spontánně začali otáčet k hlavnímu vchodu... „DŮM, DŮM, DUM“... křížem a kadidlem v rukách zajímavě oblečených ministrantů, za nimiž pomalu postupovala bubnovací sekce, začal přicházet liturgický průvod. Bubnovací sekce byla složena z osmi mladých Eritreačanů, tedy obyvatelů Eritrey. Bylo to šest kluků a dvě dívky. Měly dva bubny, jeden veliký a jeden menší. Ten menší nesla nejmladší účastnice asi třináctiletá dívčina. Všichni byli oblečeni do vínových lesklých obleků, nikoliv nepodobných ornátům z udílení akademických gradů odněkud z USA.

Dívky měly na hlavě bílé šátky. Do bubnování zároveň zpívali, pochopitelně jsem nerozuměl ani slovu, ale o to vůbec nešlo. Tvrdé údery bubnů v rytmu *tlukotu lidského srdce* a zpěv vycházející *ze srdce*, vás prostě chytlo *za srdce*. Jejich zpěv byl neskutečně řvavý, až ječivý, přesto jsem nepochyboval, že jde o zpěv s biblickými motivy, tedy zaměřen k Bohu. Měl jsem slzy v očích, protože takto rytmický vstup do slavnostní liturgie jsem nikdy nezažil. Bylo to neskutečně povznášející, v tom nejlepší smyslu slova. V mých očích byla Eritrea neznámá země, někde odkudsi od Somálska a Etiopie. Nyní jsem viděl, že z této mne neznámé země přicházejí mladí lidé, kteří chtějí chválit Pána, tak jak jim srdce velí. V liturgickém průvodu šlo nějakých 20 kněží, z nichž většina byla mých spolužáků ze školy. Hlavním celebrantem byl můj představený, pater Richard John Kyankaaga z Ugandy.

Když se všichni kněží rozestavěli v presbytáři kolem oltáře a po Richardově uvítacích slovech v arabštině, po vyznání hříchů, následovala účast pěveckého sboru z Jižního Súdánu, kteří jakýmsi domorodým jazykem nejprve zapěli „Kyrie“ a poté i „Sláva na výsostech Bohu“. S mírným doprovodem elektrických varhan se rozeznělo asi 20 členné těleso. Oba liturgické zpěvy byly neskutečně živé, opět ječící, až řvavé, tolik jiné k našim leckdy mdlým nastokrát opakovaným slovům, kterým věnujeme prachbídnou pozornost.

Súdanci zpívali od srdce, neměli žádné noty, ani žádné papíry. Jejich zpěv jásavě-řvavý byl zároveň hluboce lidský, zvláště když zpívali to tolik lidské: „Pane smiluj se! Kriste

smiluj se! Pane smiluj se!“ a když pokračovali chválou Toho, který je na nebesích „Sláva na výsostech“, opět mne to chytlo za srdce a pomohlo v modlitbě a v usebrání se! A o to šlo především!

První liturgické čtení bylo přečteno francouzsky z knihy proroka Izajáše (61,1-3), následoval italsky recitovaný žalm 95 při spontánně zpívané odpovědi. Druhé čtení z listu sv. Pavla Galaťanům (6,14-18) proběhlo v angličtině. Evangelium svatého Jana (10,11-16) bylo přečteno arabsky. Homilii v italštině pronesla generální představená sestra misionářek comboniánek s. Luzia Premoli původem z Brazílie, ve které se zamyslela nad inspirací Comboniho života pro dnešní dobu. Po ní se ujal slova jeden combonián, který přeložil do arabštiny několik bodů z homílie sestry představené. Přímluv věřících bylo dohromady asi šest. Každou přímluvu přečetl někdo jiný, buď v egyptské hovorové arabštině, nebo italštině, nebo angličtině, nebo francouzštině.

K průvodu s obětními dary opět začali zpívat Eritrejci. Nutno dodat, že až po několikerém gestikulovaném vyzvání z presbytáře od otce Diega, mladého italského comboniána. Při přenášení darů se také přineslo pět různobarevných zapálených svíček, které symbolizovalo pět kontinentů. Svíčky se rozprostřely na lavici kolem globusu.

Mše pokračovala v arabském jazyce a nijak výrazně se nelišila od mši z našich luhů a hájů. Snad jen, že liturgické zpěvy (Sanctus, Otče náš, Beránku) ze zpívalo v arabštině. To, co mne již zaujalo v kostele sv. Josefa jsem si nyní potvrdil. Asi je to tím, že věřící jsou z mnohých částí světa, každý má totiž jiné zvyky úcty a zbožnosti, jiný čas pokleknutí, jiný čas povstání, jiný čas sezení. Proto někdy někdo klečí, když jiný stojí; někdo sedí, když druhý stojí. To rozkošné na tom je, že všichni se navzájem respektují. Neexistuje, že by někdo druhého pošťuchoval, že si musí kleknout, nebo vstát. Zkrátka, věřící jsou na stejné vlně srdce, když jsou zaměřeni srdcem k Pánu, který je před nimi a za pár chvil ho přijmou. Napadá mne: kolik velkorysosti, kolik vzájemné důvěry, kolik vzájemného respektu je v tomto jednoduchém aktu přítomno. Vždyť: jestliže druhý neklečí jako já, ještě to neznámá, že není zbožný, že není usebrán, že nechválí Boha. Náš tělesný postoj při modlitbě není důkazem naší svatosti.

Vraťme se však ke slavnostní mši svaté. K přijímání šla většina zúčastněných, když se v tuto chvíli o hudební doprovod postarala sestra comboniánka s otcem Diegem hrajícím na kytaru. K nim se po chvíli přidala i postulanka comboniánek, rodilá Egyptanka. Zpívali tzv. comboniánskou hymnu, mimo jiné s těmito slovy: „...slyším hlas: jdi a přines' světlo těm, kteří žijí ve tmě... z kříže září to světlo...“

Mše skončila předáním slova zástupci koptského katolického patriarchy, jehož jméno mi uniklo. Italsky a arabsky poděkoval za pozvání, poděkoval a vypíchl myšlenku z homílie sestry představené a přidal několik svých postřehů z Comboniho života a díla. Před závěrečným požehnáním p. Richard všechny přítomné pozval na dvůr vedle kostela, kde bude následovat pohoštění.

Po požehnání se kněží odebírali s ministranty zpět k hlavnímu vchodu. Eritrejci se Súdanci společně zpívali, někteří lidé se přidávali. Kostel voněl kadidlem a na obličejích desítek přítomných byl poznat úsměv. Lidi se začali sdružovat do partiček, dvojic, trojic a začali si vyprávět. Začali se smát, začali se objímat. Kouknul jsem na hodiny, mše trvala asi hodinu a půl. Hostina byla povedená, bylo tu spousty pečených sladkostí, ale i „slaností“, mnoho chipsů a brambůrků, slaných i pálivých tyčinek, spousty ovoce a zeleniny.